

Anvisning

Binjurebarks-antikroppar (IgG, IgA, IgM)(a-Binjurebark)Gäller för
Klinisk immunologi och transfusionsmedicin

LU

Klinisk immunologi

Binjurebarks-antikroppar (IgG, IgA, IgM) (a-Binjurebark)

Indikation

Misstanke om Addisons sjukdom.
Misstanke om autoimmun polyglandulär sjukdom.

Medicinsk bakgrund

Binjurebarksinsufficiens kan antingen bero på skada på binjurarna (primär) eller på minskad utsöndring av ACTH (sekundär) från hypofysen. Autoimmunt betingad inflammation i binjuren (adrenalit) är den vanligaste orsaken hos patienter med den primära formen och hos dessa kan autoantikroppar mot binjurebark ofta detekteras. I omkring hälften av fallen är binjuren det enda målet för den autoimmuna reaktionen medan det hos övriga också förekommer en eller flera andra autoimmuna endokrina sjukdomar (autoimmunt polyglandulärt syndrom typ 1 och typ 2). Antikropps nivåerna korrelerar ej med sjukdomsförloppet.

Metod

IgG-, IgA- och IgM-antikroppar mot binjurebark av primat påvisas med indirekt immunfluorescens.

Referensintervall

Metoden är semikvantitativ. Positiva prov kontrolleras i titrarna 10, 40 och 160.

Negativ: titer <10.

Positiv: titer ≥10

Referenser

1. Isgaard, J. Addisons sjukdom, Internetmedicin 2018-03-07.
2. Skogh, T., Rönnelid, J. och Dahle C., Autoantikroppsanalyser i Truedsson, L. (red.), Klinisk Immunologi, Studentlitteratur 2012.